

tot el desembaràs, amb tota la independència necessària; han de donar compliment a l'autoritat dels que manen en aquells moments i que molts cops porten, emparats o per inspiració vident, el seu plan higiènic. No es mouen tampoc amb aquella constància i tenacitat convenient per a la terminació de l'obra perquè els homes i els partits canvien i cadascú porta una nova fallera.

Sols els higienistes saben d'higiene — això és una espatotxada que no tothom la sap ni la vol creura — i d'higiene per ara els que es dediquen a estudis mèdics són els que més ne saben i ells són els únics que poden donar una obra coordinada, harmònica, completa, que amb constància poden fer persistir fins a la seva terminació, si és que algun cop pot acabar.

I allò que els metges de Barcelona fessin, podrien fer-ho també els de les altres ciutats catalanes, Tarragona, Reus, Girona, Lleida, Figueras, i els metges reunits en un magne Congrés que estudiés un pla de sanitat per a la nostra terra.

Amb això que proposo potser algun company recelós creurà que pretenc llençar el SINDICAT a la política activa amb un programa, amb Comitès de districtes, amb un front electoral. Això que jo proposo no és la celebració d'un programa polític, sinó una acció social, una missió d'humanitat prop dels homes, fent-los conèixer la manera fàcil i ràpida de defensar la seva salut, perllongar la seva vida. Ensenyar-los per què s'emmalallexen, per què moren, dir-los com la societat, com la collectivitat pot defensar-los; que si no els defensa és autora o complis de la seva mort, que ja no és mort natural, sinó veritable assassinat. Contar a tothom com se'ls emmetzina el menjar i com se'ls emmetzina el beure i l'aire que respiren i la terra que trepitgen. Fer-los saber que amb llur enverinament hi ha gent que hi viu i es xala en gran manera, que crea interessos i aquests interessos els governants els fan més sagrats que la salut del ciutadà.

I tot això fer-ho el SINDICAT amb altivesa, esguardant l'obra a fer des de gran altura, sense mirar ni veure petiteses, tenint com única norma la salut pública.

Tot això fer-ho el SINDICAT amb generositat, no reclamant res a canvi, ni l'aplaudiment ni el vot. fent-ho com un sacerdot, com un apostolat, amb l'intent sols de complir un deure de consciència.

¡Quanta grandesa el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA assoliria! ¡Quina porta més ampla obriria a l'esdevenidor! Potser nosaltres escriuríem la primera pàgina del llibre de demà.

J. AGUADÉ MIRÓ

Barcelona-VI-21.

Reorganitzats ja tots els serveis del Sindicat i especialment la Redacció del BUTLLETÍ, d'ara endavant aquest apareixerà reguiarment durant la primera decena de cada mes.

Els metges i l'impost d'utilitats

Des d'Abril de l'any passat pesa sobre la classe mèdica un nou tribut que com que encara no s'és fet efectiu no ha aixecat la protesta de què es fa mereixedor.

Cal assabentar als companys que els metges, segons senyala la llei reguladora de contribució sobre utilitats de la riquesa mobiliària en son epígraf E de l'apartat segon de la tarifa primera, deurà abonar a l'Estat el 5 per 100 dels seus ingressos professionals totals i en l'article 20 de la mateixa llei estableix que aquests contribuents deurán portar amb les reglamentàries formalitats un llibre registre de tots els seus ingressos professionals i vindran obligats a presentar anyalment declaració jurada de la suma ingressada.

Els que ocupem càrrecs directius en entitats mèdiques defensores de classe (SINDICAT i Col·legi) des de bell entuvi ens hem preocupat de reduir el pes i donar més equitat a la nova carga tributària que se'ns vol imposar a l'ensem que lluirar-nos del rebaix que ens suposa volguer-nos fer descendir de l'alta jerarquia del sacerdot a la prosaica missió de petit mercader porta-libres. Per això l'any passat el SINDICAT s'adreçà a ministres i Presidència del Congrés i cercà ajut en diputats metges, especialment el Dr. Pi i Sunyer, sens lograr cap ventatge.

La classe mèdica és encara massa poc disciplinada per imposar-se al polític i ja és axiomàtic que aquets, més que a la força de la raó atenen a la raó de la força; cap atenció hem merescut dels elements governants, la nova traba tributària endogalarà la nostra classe pitjor que a les similars, sens que una petita compensació endolceixi el fons injust de la llei que més que a cap altra professió ens obliga a treballar de ferm per l'Estat.

I el metge radiòleg i el quirúrgic i el pobre rural que forçosament té de tenir cavall o carruatge, tindrà de satisfer al Fisc el 5 per 100 de sos ingressos totals sens tenir en compte que les despeses que exigeix la seva especial manera d'exercir se n'hi emporten ja del 40 al 60 per 100 dels seus guanys, i que el metge de fora que cobra amb espècie, sempre les rep a preu alt i molts cops les té de vendre barato i sempre amb mermes; i no obstant, no ve llei ni reial ordre que afecti directament o indirecta Higiene, Beneficència i fins legislació social i castrense que no lligui al metge amb noves obligacions.

Tenim de portar estadístiques, tenim de declarar les malalties infeccioses—i la llista de les que s'hi comprenen cada dia es més llarga i de més difícil precisió—sostenint sempre lluita amb clients, entitats i Municipis, de les que sempre, econòmicament, en sortim perjudicats; tenim de visitar de franc a la guàrdia civil, a l'exèrcit en substitució de metges militars, que cada dia exerceixen més; als pobres transeunts; tenim d'actuar de forenses amb totes les molesties que la delicada missió suposa i la desconside-